

G. CĂLINESCU
CARTEA
NUNȚII

Copyright © 2017 Grup Media Litera
Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe
 www.litera.ro

Editor: Vidrașcu și fiii
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Claudia Pascu
Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CĂLINESCU, G.

Cartea nunții / G. Călinescu; –
București: Litera, 2017
ISBN 978-606-33-2079-8
821.111(73)-31=135.1

O sărutare în tren

Când salcâmii stației începură să alunecă pe dinaintea trenului, lovind ușor cu frunzișul streașina vagonului, Jim trase ușa compartimentului și merse să se așeze la locul său de lângă fereastră. Miroslul de piei încinse și de unsori îl făcu să privească cu mai multă repulsie plușurile groase ale fotoliilor de culoarea tutunului uscat. Pe spetezele și pe brațele lor, eroziunile se pre-făcuseră în ulcerații negre, lipicioase, adevarată lepră a stofelor bătrâne. Jim acoperi cu batista plaga rezemătorii sale, apoi se lăsa pe spate, într-o poziție calmă, rece și meditativă.

Destul de lucid pentru ca să-și dea seama de mișcările sale sufletești și să înăbușe la vreme impulsurile de vanitate vulgară, el nu putu să nu recunoască invazia unui sentiment de atracție personală, caracteristic în clipele în care se bănuia observat. În aceste împrejurări el simțea nevoia să-și compună o mască severă și abstractă și să se ilustreze printr-o contemplație de neuitat, rănind lumea cu altitudinea sa morală. Încercă dar să se smulgă contingțelor, examinând tavanul alburiu al compartimentului, recenzând fără familiaritate pe tovarășii de călătorie, rezemându-se când într-o mână, când într-alta, dar aceste sforțări de a-și găsi o ținută firească îi vădiră și mai mult stângăcia. În cele din urmă, se ridică și trase cristalul gros al ferestrei. Aerul uscat, nisipos îi plesni în obraji, iar compartimentul se umplu cu aburi de cocs și de fân incendiat. Perdelele

fâlfâiră ca niște flamuri, părul domnișoarei din față se umflă spulberat și gazeta vecinului de bancă explodă în mâini.

Jim scoase capul afară și privi. Locomotiva alerga adulmecând traversele, sfărind la podețe, tipând prelung la ivirea capetelor albe de pod, iar pistoanele zvărleau ritmic lucioasele articulații de-a lungul înalțelor și multiplelor roți. Hurducarea monotonă, ciocănîtul ascuns de lanțuri și tampoane care bătea neostenit măsurile se prefăceau la poduri în prăbușiri asurzitoare de mari plăci de fier, după care urma iluzia unei liniști curgătoare, de izvor. Terasamentul luneca pe dedesubt, smulgând după sine stâlpii de telegraf și pomii, și Jim se trudea zadarnic să pună un punct fix în prundișul anonim, părăsind cu regret o grindă înnegrită de catran, o tușă pipernică sau o cremene lăptoasă cu care ochiul se familiarizase din goană. Aerul îi usca fața, împroscându-l cu un nisip fin, de zgură, dar senzația vântului sfâșiat și a spațiului devorat cu fiece stâlp aruncat în urmă îi facea placere. În cele din urmă, temându-se ca sederea sa la fereastră să nu producă vreo supărare celorlalți pasageri, se aşeză din nou la loc, continuând să urmărească goana câmpurilor cu privirea.

Pe retina îngustă a ferestrei, stâlpii de telegraf alergau, înălțând și coborând fasciculul de fire, urcându-le pe un mal înalt și prăbușindu-le în râpe lutoase, în vreme ce peisajul se învârtea încet în jurul unui punct imperceptibil mișcător. Câmpurile se întindeau linse cu un verde arhaic, ca în picturile primitivilor italieni, pierzându-se în depărtări oceanice, și nesfărșita lor perspectivă ar fi părut pierdută într-o ceață aurie dacă turme de tufe n-ar fi alergat circular pe dinaintea ochilor, trădând rotația planurilor. Veneau în cirezi mici, fumurii, aproape sau în marginea zării, ori cădeau în stoluri numeroase, înnegrind solul neted, infinit. Cățiva copaci răsucindu-se pe loc, în depărtare, alcătuiau o măsură a imensității acesteia, de-o pustietate aşa de idilică, încât apariția unei cornute placide pe orizont ducea gândul la epoci străvechi geologice. Deodată în superficia câmpurilor se ivea o cavalcadă de valuri, care se rostogoleau încetul cu încetul în degradări spirale, coborându-se

apoi vertiginos într-o mare pâlnie, plină cu cirezi de arbuști și tufe. Solul se rupea acum în gropi, în ruine, în surpături neregulate, mișcându-se ca undele în sus și în jos, acoperind brusc orizontul și descoperind deodată prăvăliri lungi de terenuri spre văi pierdute în genune, iar trenul cădea între maluri de lut, sub firele de telegraf, sau ieșea pe marginea unor râpe prăpăstioase, stăpânind parcă o mare secată.

Jim întoarse în treacăt capul spre fotoliul dimpotrivă. Domnișoara stătea rezemată într-un cot, cu fruntea lipită de geam, asemenei unui copil, pierdută în peisaj ca într-un vis. Locomotiva scoase un tipăt prelung de spaimă, și aproape în același timp aripile înalte și albe ale unui pod fâlfâiră în sus și în jos în tunete surde, metalice, căzând apoi fulgerate. Înaintea ochilor se sănțuia pe sub tren o albie lată de râu, de nămoluri împietrite și crăpate, în mijlocul căreia șerpuia încet un fir de apă tulbure, roșietică. Lângă linia de sălcii, vite înfipte cu copitele în nămol mișcau placid cozile, adăpându-se.

Jim aruncă din nou ochii înspre domnișoară și putu să observe că îngenunchease cu un picior pe fotoliu, îndoindu-l sub sine, în aşa fel încât rotula mică, grațioasă se contura sidefie sub transparența ciorapului. Pantofi mici *trotteur*, aproape băiești, rochia plisată, ce-i cădea până la concavitatea încheieturii gambei, bluza albă, prin care se străvedea umerii nedevoltați încă și panglicile cămășii, gulerul circular, ondulat, în jurul unui gât metalic, subțire, oxidat de vânt, îi dădeau aerul unei adolescente, crudă încă, elevă de școală poate, deghizată în „domnișoară“. Ascunsă între palme, față contemplativă îi rămânea nedefinită în liniile ei morale. Băgă de seamă însă că fata, distrată de priveliște, își turtise nasul mic pe geam, încercând răceala cristalului.

În configurația peisajului stăpânea acum o caldă geometrie vegetală. Solul circula mereu în jurul trenului, lungind sau apropiind orizonturile. Șesuri fără sfârșit, netede și verzi, roteau în perspective immense o vegetație uniformă de copaci rotunzi, pierzându-se dincolo de zări cu o claritate de miniatură. Întinderile

rămâneau multă vreme într-o singurătate ascetică de ierburi scurte, roșcate, apoi câmpul se încrețea în smârcuri mișcătoare de buruieni, și tufele țâșneau cenușii din toate părțile, în stoluri răzlețe sau în turme continue, pentru ca să se risipească în zbor planat spre zare, sau invadate de unanimitatea furtunatică a pădurilor, prevăzute prin copaci care veneau în goană, aci șuierători și sălbatici, fugăriindu-se și culcându-și coamele la pământ, aci diafani și idilici, luncând singuratici într-o rouă luminoasă. Planurile se înclinau oscilatorii, când într-o parte, când într-alta, dând o impresie de plutire, și lungile lanuri, tunse, de august, prin regularitatea geometrică a petelor, păreau mari chilimuri aruncate peste holde. Asfințise, și în urma soarelui stins nu mai rămăsese decât un fum de aur pulverizat, pe fundul unor solitudini imense, iar cerul fără unde stagna ca o apă veștedă.

Domnișoara dormita îngândurată în bătaia apelor eterice, explorând nemîșcată spre linia orizontului regiuni îndepărtate, ca și cum ochii i-ar fi rămas într-un port vag, în aşteptarea unui transatlantic imens de neguri albastre. O întoarcere involuntară a feței îi dezvăluia deodată fizionomia până atunci negată. Casca netedă, lucioasă a părului încercuia simetric ovalul neverosimil și grațios de geometric, și în vreme ce bretonul cădea dintr-o singură lamă până deasupra ochilor, asemenei unei viziere de lac negru, triunghiul în care sfârșea părul tuns la spate lăsa gol grumazul băiețesc, al cărui imperceptibil șanț se pierdea în candoarea circulară a gulerului. Profilul de smalț măsliniu, ce servea de sprijin greului coif de păr, umplu pe Jim de mirare și de ușoară voluptate pe care îl-o provoca desfoierea pe nas a unui trandafir matur căzut de sus. Ochii rotunzi, speriați, verzi ca bobul de strugure, dar părând în răstimpuri întunecați, așa de rotunzi sub liniile drepte, mongolice ale sprâncenelor, încât pe punctul lor cel mai proeminent strălucea mereu câte un focar argintiu, nasul drept în profil, puțin protuberant din față, cu nervoase evazări ale subțirilor nări, gura fără carnalitate, trasă cu finețe într-un contur minim, compuneau o fizionomie blândă și impertinentă totodată, gata să-și aureoleze în lacrimi bilele

uimite ale ochilor și să sfideze cu mânie pe privitor printr-o tremurătură a nărilor și o subțiere a buzelor. Nu era desigur un copil, ci o adevărată domnișoară de vreo optprezece ani, însă masculinitatea stilului punea mai multă cruditate și inocență pe un chip cu undă iritabilă la cele mai ușoare emoții. Surprinzându-se observată, ea trase repede în jos piciorul subțire, silindu-se să acopere cu marginea rochiei scurte umerii genunchilor, și-și lipi din nou nasul cu putere de geam.

În lividitatea amurgului cete continue de sălcii se tărau în șanțurile mari de lângă linia ferată. Terenul inundabil era plin de mlaștini cu ape coclite, putrede, în a căror spumă verde trunchiurile copacilor înfipseaseră picioarele lor răscuite. O ultimă licărire a orizontului bronza suprafața cangrenată a smârcurilor, scoțând la iveală, din mușita lor verde, monstruozitatea câte unei rădăcini exhumate din nămol și rămase în aer ca o gheără crispată. Balta se lătea pe alocuri prin porumbiștile pălite, culcate la pământ, străbătând prin lungile garduri de nuiele împletite ce hotărnicau lanurile în fugă. Apoi apele se zvântără și câmpurile fumurii, alternate de dealuri, reapărură eliberate, învărtind ușor în depărtare cuburi albe de sate, stăpâname de turnurile gotice ale bisericilor. Un băiat desculț și îndesat mâna cu o nuia, din urmă, trei vaci groaie, înlácrimate, și un pâlc de cai ședeau pe coama unui dâmb, aruncând neosteniți capetele încamate în bătaia vântului. Sforăitul locomotivei împroșca solul cu rotocoale grele de fum, în vreme ce talpile trenului băteau în tact, pe dedesubt: zdup-zdup, zdup-zdup, zdup-zdup, zdup-zdup.

Vecinul făcu deodată o mișcare și se ridică greoi, întinzând mâinile scurte spre plasa de bagaje. Trase de sus o geantă de piele groasă, o desfăcu pe genunchi și scoase din ea felurite pachete de hârtie, pe care le însiră pe un jurnal. Jim auzi părâitul hârtiilor desfăcute, clefăitul surd al fâlcilor, și o curiozitate irezistibilă îi întoarse ochii către călătorul masiv și stâncos, care, răsuflând greu, rumega încet și mușca din cînd în cînd dintr-o felie mare de mortadelă căramizie, privind visător cu ochi albaștri,

contemplativi. Fălcile uleioase îi cădeau rupte sub nivelul gurii unse, dându-i un rictus autoritar în ciuda placidității întregii sale figuri. Spre a nu vedea, Jim se întoarsee energetic spre fereastră, obsedat de gândul că pașnicul rumegător ar fi putut să întindă cu mâna sa grasă câte-o felie rotundă de mortadelă la toată lumea, pentru ca în ritmul neostenit al tampoanelor, zdup-zdup, zdup-zdup, toată lumea să mestece încet și visător. Șuierul locomotivei se prefăcu într-un muget prelung de bou răzleț, iar pământul tremură de copite. Veneau cirezile de la pășune, mâname cu bățul de ciurdari. Pline de nămol uscat până sub pântec, vitele se legănau rumegând ultimele fragmente de iarbă rămase între dinți, sperind cu cornul și cu coada muștele acute lipite pe sub coapse. Înotau lent în pulberea drumurilor, stârnind scurte ciclonuri de colb, îndesându-se și răzlețindu-se și dispărând încetul cu încetul în fumul cenușiu al marginilor de sat. Câte o vacă cu nări roșcate întorcea ochi uzi întrebători, chemând cu răget prelung, mai mult ghicit, un vițel pierdut pe lângă cocenii unei porumbiști, în vreme ce altele, împunse cu bâta de văcar, se încăpătânau să aspire cu nasul apa scursă printre crăpăturile unei lungi troace de lemn. Cu liniștea marilor bestii lacustre, un bou cu bust de zimbru și cu coarne lungi în semilună, pe pântecele căruia marele tendon al sexului său se lăsa într-un turțur de noroi, privi săngerios și nemîșcat trenul, și din pântecele său curse ca dintr-un jgheab, inundând raza picioarelor, o apă de puțuri stătute. Clefăitul placid al omului cu ochi albaștri, coborârea de pe dâmburile cu pășuni a vitelor, mugetele presimțite în drumul satelor, continua izbitură de cazmale a roților se amestecau într-un singur cutremur surd, prelung, de punți de lemn zguduite de trecerea neîntreruptă a mii de vite vesperale.

Sufocată de duhoarea de piele râncează, domnișoara vră să coboare mai jos geamul, dar mâna prea mică nu izbuti să urnească placă groasă de sticlă. Era aproape să renunțe, rușinată, când Jim, ridicându-se, apucă cu o mâna inelul de sus și cu alta cordonul de pânză și dădu voie deplină înăuntru mirosului de pulbere udă și răcorilor de prund. În timpul mișcării atinse fără

să vrea degetele subțiri ale fetei, întârziate pe marginea pervazului. Amândoi se reașeză la loc, domnișoara – cu un surâs timid de recunoștință în umbra pleoapelor plecate, Jim – cu o ușoară febră tactilă. Concupiscentă vagi îl încercau când arunca ochii spre chipul din față lui și-i dădeau o ascunsă ebrietate a pulsului. S-ar fi simțit toropit ca de o succesiune de valuri calde dacă, putând să-și apropie obrazul de acela al fetei, ar fi fost lovit de ploaia de fire moi a părului tuns și adiat de răsufletul micilor nări nervoase. L-ar fi tentat de asemenea să încerce cu podul palmei netezimea părului pe locul rotund al vârtejului din creștet, a umerilor sau a genunchilor. Simțindu-și mâinile vinovate, el le ascunse în dosul perdelei și-și purifică ochii în spectacolul poienilor aprinse pe margini de vârfurile celor din urmă raze.

Locomotiva tipă în față unor prăpăstii nevăzute și suflă din greu fum cu scântei. Trecea acum printre diguri înalte de bolovani roșcați, prăfoși, cu bărbi de buruieni țepoase și plăgi mari de păcură și fungingine scliptoare. În vreme ce roțile băteau surd cadența drumurilor încălcate cu plesnituri de pânze ude în vânt și zornăit de fierărie, Jim se lăsa dus de gânduri pe alte peisaje interioare. Peste câteva ore se vedea oprindu-se în față unei porți oloage de zăbrele roșii și întrând într-o curte lungă, răcoroasă de prea multe zorele, întinse până peste streșinile carbonizate ale casei. Întâmpinat de glasurile ascuțite și mirate, răsunând din diferite ascunzișuri, avea să doarmă în odaia cu miroș de *patchouli* de lângă grădină, la geamul căreia suspina toată noaptea cișmeaua și tresăreau din somn găinile în cotețe, speriate de pașii mărunți ai şobolanilor. Amintirea locului putred în care își petrecuse copilăria nu-i deștepă decât imagini de umiditate: hume tăiate cu un cuțit, în inima galbenă a cărora se zvârcoleșc două fragmente dintr-o lungă și proaspătă râmă, bureți vineți de ziduri și urechelițe cu zeci de picioare, fugind pe o tencuială friabilă. Se vedea înconjurat de șapte fețe scrutătoare de bâtrâne, examinat din cap până în picioare, lătrat pe deosebite glasuri, tras de haine pentru demonstrații estetice.

Îndeosebi *trenchcoat*-ul avea să întâmpine un rictus disprețitor din partea tantei Agepsina, ale cărei concepții în materie de croitorie ținteau la o eleganță matură și o nobilă austерitate.

„Nu știi să te-mbraci – era să-i zică desigur. Parcă ești un șofer!“ La gândul acestui conflict acut între generații, Jim se propti tare cu picioarele în podeaua vagonului, ca spre a-l opri și a-l deraia de la destinație, dar trenul măcina drumul, cântând inexorabil: te-duc, te-duc, te-duc, te-duc...

Să intunecase de-a binelea, iar pe geam nu se mai vedea decât un fum des de nuanțe efemere. Dungi scânteietoare de tăciune învârtit în aer, ploi mărunte de cenușă vișinie se topeau în luminișuri de bălti opace, sau se îngărmădeau în cirezi și vegetații de umbre tremurătoare. Un țărăit prelung de greier învingea îndărătnic măcinatul trudnic al osiilor, mereu altul și mereu același, din lanuri a căror mireasmă de păi pârlit venea la răstimp pe fereastră.

În grădina tantei Ghenca înfloriseră, nici vorbă, daliile, legate la mijloc cu o sforicică, pentru ca mijlocul lor feciorelnic să nu se frângă, și străluceau acum în lună de broboanele de apă cu care fuseseră stropite pe inserat. Jim era curios să vadă dacă în aceleși ghivece concentrice și ceaune găurite își duceau mai departe inocența vegetală un cactus pitic, un lămâi sterp și câteva mușcate anemice, apărate de o bombă ruginită, de un obuz plin cu pământ și alte câteva resturi de instrumente metalice preistorice, păstrând o nuanță aproximativă între pământ și rugină.

Roțile trenului tunau surd pe dedesubt, ca mii de copite uriașe. Jim închise ochii, pierzând în întuneric sentimentul lămurit al lucrurilor. Tunuri, chesoane, cavalerii nesfârșite alergau pe drumuri fără funduri, prin noroaie, dune de nisip sau pânze late de apă. O grindină albă bătea în acoperișul subțire al vagoanelor, apoi osii grele de care scârțâiau pe un drum bolovănos, ciocane mari cădeau pe nicovală, și totul se topea într-un țărăit inumerabil și strident de greieri pierduți într-un câmp sălbăticit cu scaieți. Credea uneori că liniile ruginite și cantoanele ruinate lăsaseră trenul să alunece pe traverse

înfrunzite, spre mâluri fără ape, prin tufe încâlcite, cu trosnet de rădăcini smulse și plescăit de papuri călcate. Ghicea în minte, între cele două roți, pietrișul năpădit de bălärii, sinele acoperite cu mușchi, suspinul tulpinelor groase, rupte de lanțurile grele ale trenului, care alerga nebunește ca o reptilă rece, fluierând prin nuiele. În hopuri, horcăielii, trosnituri și șuierături, vagonul se clătina zdruncinându-se în același ritm monoton: te-duc, te-duc, te-duc...

„Unde mă duci, unde mă duci?“ pocnea sacadat un glas în urechea lui Jim, care se lungise într-o rână, culcând capul în unghiul dinspre fereastră al sofalei.

Sub lumina albastră a becului, compartimentul se prefăcuse în dormitor. Un ofițer întinsese picioarele în cizme grele roșii pe fotoliul de peste drum, pe un jurnal, baricadând astfel ușa, și dormea cu bărbia în piept și cu brațele încrucișate. Vecinul cel gras se prăbușise pe spate, cu mâinile pe pântece. Cărnurile obrajilor, devenite livide, gura întredeschisă și luciu uns al feței îi dădeau un aspect cadaveric. Horcăia în sugrumări scurte, și gura umplută de aer se umfla deasupra dintilor într-o băsică efemeră, ce plesnea ritmic, descoperind vârful dintilor. Sforăturile șuierătoare ale celor adormiți se amestecau cu toaca neconitenită a tampoanelor, încât și se părea că zeci de pive de lemn înșirate de-a lungul unui pârâu de munte își izbesc de fundul troacei maiurile mucede de lemn, ridicate în învârtirea roților de către apa năruită de pe lungi jheaburi. Când în vreo stație pustie, vegheată de o lampă cu petrol, trenul își încetinea pe neașteptate goana roților, horcăielile adormiților măsurau singure liniștea nopții, salutate dinspre țarini de țărăitul greierilor.

Căzut într-o somnolență rece din cauza anularii lumii externe, Jim nu dormea. Cu ochii deschiși, privea în penumbra compartimentului, în care reverile sale își confundau contururile cu suprafetele incerte ale lucrurilor. Domnișoara își lipise un obraz de perdea ghemuită în chip de pernă și, puțin aplecată, cu ochii închiși, dormea sau încerca poate să uite oboseala unei nopți chinuite, simulând somnul. Respirația era aproape invizibilă,

și față, rămasă vie, îi era numai aburită de o subțire sudoare, ce absorbise pudra și carminul. Astfel culcată, fata păstrase toată grația rafaelită, sporită prin copilăreasca dezordine reflexă, ce-i aducea părul scurt peste ochi și-i trăgea piciorul obosit sub sine, descoperind tivul de sub pulpa străvezie al unui ciorap. Acest serafim fără aripi, amorțit acolo între râturile fierbătoare a două trupuri muncite de grelele agonii ale somnului, nu trezea lui Jim – cel puțin aşa credea el – nici o iritație voluptuoasă, ci numai o neînțeleasă nevoie de a proteja și mângâia. Se simțea ușurat deodată și ridicat ca un fum prin fereastra compartimentului. Plutind deasupra câmpurilor în proiecția lunii, zarea trenul luncând ca un licurici pe suprafața solului, creșcând vertiginos într-un astru uriaș și răzând apoi cu pereții vagoanelor trupul său aerian. La o fereastră se vedea pe sine însuși în față unui seraf umil, înconjurat de o pavăză de lumină albastră și care zâmbea cu ochii închiși, pierdut în propriile visuri. Când însă ieșea din puțul adânc al reveriei și se simțea greu și material pe canapea, asemenei contemplației angelice i se păreau fade. Își dădea seama că mânile i-ar fi fost mai mulțumite dacă, vârâte pe sub umerii și genunchii fetei, ar fi ridicat-o pe jumătate adormită în brațe, așa încât capul să-și reverse pletele în jos, iar picioarele-i subțiri să cadă abandonate peste bara mușchiuloasă a brațului său drept. I-ar fi plăcut s-o întindă ușor de-a lungul fotoliului moale, să-i pună sub cap sulul dur, demontabil și, îndreptându-i părul și rochia plisată, să alunece cu mâna ocrotitoare peste fluierele picioarelor, spre a elibera degetele mici, infantile, din strânsoarea înguștilor pantofi. Ar fi văzut-o atunci lăsând cu un scurt suspin reflex de alintare capul pe o parte, sub tăietura latului breton, și îndoind un picior lustruit, delicat ca un arc. Jim încercă să se smulgă din aceste ispite absurde, gândindu-se din nou la casa copilăriei sale, spre care mergea.

În mirajul geamului opac ograda largă se întindea străjuită pe o latură și pe alta de două rânduri de case scunde, lungi ca un tren de vagoane declasate trase pe linii moarte. Din loc în loc, câte un baldachin de tablă ruginită arăta o intrare, astupată de cascade grele de iederi. Hârdaie verzi cu oleandri se înșirau de-a

lungul zidurilor ude, leproase de apa prelinsă prin streșinile ciuruite, în rugina cărora creșteau ciubucuri de buruieni, și în luciu ferestrelor se zăreau scări de surcele, de care se rezemau cerceluși și mușcate. Verdeața prea crudă de umbră și udătură țâșnea în flăcări violente. Nesmulse de nimeni, troscotul, păpădiile și scaieții grași, albaștri ieșeau printre bolovani, la temelia zidurilor și în jurul chepungurilor de tablă ale unor pivnițe în formă de cavou și înăbușeau straturile cu flori, îndeosebi dalii și crăițe, cultivate în fronturi prea compacte pe sub ferestre. Un zăplaz de lemn cu scândurile orizontale și în parte căzute închidea în fund curtea, despărțind-o de o alta, înecată de frunza duzilor, pe sub crengile cărora se zărea tabla arsă de ploi a unei căsuțe cu cerdac pe stâlpi îmbrăcați în viață-de-vie. Totul părea un maidan părăsit și un han de mult pustiu, uitat cu drugi și lacăte la ușă, pradă ierburiilor și ploilor. Ghidul presupunea grinzi căzute înăuntru odăilor cu tavan mâncat până la coastele putrede ale grătarelor de trestie și cercevele lunecoase de mușchi asemenei ghizdurilor unui puț. Transperantele de șipci verzi căzuseră cu sforile rupte peste ochiurile superioare ale ferestrelor crăpate, lipite cu hârtie.

În timp ce canapelele săltau necontentit capetele inerte ale călătorilor scufundați în somn, aerul rece, intrat pe geamul încă deschis, vestea apropierea munților. Trenul lăsase de mult valea Târnavei și se îndrepta spre zonele reci ale Brașovului. Aerul se rarefiase, devenind transparent și palid, iar roșeața de focuri îndepărtate pe linia zării prevestea zorile. Din când în când, sclipeau în semicercuri fragmentele ieșite din sălcii ale întortocheatului Olt, rece și lucios ca o lamă. Învinete de frig, buzele și nările fetei, adormită de-a binelea, trădau prin mici convulsiuni penetrația răcelii. De bună seamă visa că trece prinț-o apă curgătoare sau că e surprinsă de zăpezi mari într-o poiană până atunci înflorită. Caritatea și acel sentiment de prietenie ascunsă l-ar fi îndemnat pe Jim să arunce *trench-coat*-ul său pe umerii ei înfrigurați, lăsându-i afară numai nasul evazat și casca strengărească a părului, dar discreția îl opri. O altă